

Húsvét utáni IV. vasárnapra

Délutáni kismisére

A mindenkor segítő Szűzanya

Súlyos beteg édesanyát vizsgált meg az orvos. Mikor a lakásból kilép, látja, hogy a ház előtti fa alatt egy kis gyermek épít homokvárat, gondtalanul. Megszólítja, hogy megsejtse vele a reá váró szomorú valóságot: Fiacskám, mire erről a fáról lehullanak a levelek, édesanyád elmegy, és nem jön vissza soha. A gyermek tágra nyílt szemmel nézte s hallgatta az orvost, aki már ment is tovább. Aztán eljött a bús borongós ősz, hideg szelével végigborzolta a fák leveleit, mire azok sárgulni kezdtek és egyenként hulltak le a fáról. Az orvosnak eszébe jutott a beteg: él-e még? Elindult, hogy felkeresse, s amint közeledik a házhoz, látja, hogy a gyermek most is ott van a fa alatt. De most nem épít homokvárat. Felszedegeti a hulló faleveleket, majd a fára mászik velük. Mit csinálsz kisfiam – kérdi simogató szavakkal az orvos. A gyermek arcán a korai gond fátyolával feleli: Felkötöm a faleveleket, hogy ne menjen el édesanyám. Ez a gyermek ártatlan lelkével megsejtette, ha nem is látta át tisztán és világosan hogy az embernek szüksége van szeretetre, segítségre, hogy szükségünk van egy édesanyai kézre, mely járni tanít és segít a küzdelemben. Megérezte, hogy édesanya nélkül, a család olyan mint a rét virág nélkül, a fészek madár nélkül, az élet mosoly nélkül. Az anyák lelkéből Isten jósága sugárzik ki, az anyák lelkéből a mennyország kicsi üzenete érkezik nap mint nap a földre. Édesanyák által jövünk e világra és a mennybe is egy édesanya által juthatunk a legkönnyebben. Ez az édesanya Mária, a mindenkor segítő Szűzanya. Ő az ősevangéliumi erős asszony, aki a paradicsomi ígéret szerint megtiporja a sátán fejét. Ő az erős asszony, Akihez fölsír a lélek liliomos tisztaságáért aggódó ifjú, amikor a pokol kísértése megpróbálja tőle elvenni a legdrágábbat, a legértékesebbet – a megszentelő malasztot. Ő az erős asszony, Akihez fölsír a házasságban élők lelke, amikor az élet az élet nehéz óráiban a család tiszta ege fölé sötét felhők tornyosulnak. Most segíts meg Mária – mert hol már ember nem segíthet, a te erőd nem törik meg. Ő az erős asszony, Akihez a haldokló fölemeli üvegesedni kezdő szemét, hogy tőle jöjjön segítség az utolsó harcban, melyet meg kell vívnia a halállal, mert életében élő hittal könyörgött hozzá, imádkozzál érettünk most, és főképp a halál órájában. Anyám, te légy mindig mellettem, mert nem tudok anya nélkül élni.

Tóth Tihamér, a boldog emlékű veszprémi püspök az első világháborút mint katonalelkész szolgálta keresztül. Háborús naplójában ír egy megrendítő történetet. Súlyosan sebesült lengyel katonát visznek a kötözőhelyre. Fejlővést kapott. Egy pillanatra sem tér magához. De eszméletlen állapotban is mindig halkabb hangon, mint az óra ketyegése ismétli: édesanyám-édesanyám. Mennyire lelkéhez nőttek a szülők, hogy még a végső percben is náluk keresett menedéket. Amikor a halállal birkózott, segítségre volt szüksége.

Birkózzunk mi is mindnyája, nem ugyan a halállal, hanem egyelőre az étellel. Kemény ez a küzdelem, s hogy ne a felszínes zajló élet győzzön le bennünket, hanem mi győzzük le az életet és alakítsuk át széppé, a magunk, embertársaink számára, Anyánk, hozzád kiáltunk erőért, segítségért. Te már földi életedben is észrevetted, ha valahol szükségét, hiányt szenvedtek, és Szent Fiad figyelmét fölhívtad rá. Neked édesanyai szíved van, és ez a szív szeretettel, segíteni-akarassal van gyermekeivel szemben. A te mindenkor segítő áldott kezdet érezték őseink is, ezért választottak patrónánkká, ezért varrták anyai képedet lobogóikra. A te csodálatos segítségéről beszél a világ számos búcsújáróhelye, és az ott elhelyezett sok-sok márványtábla: Mária megsegített, Szűzanyám köszönöm – segíts továbbra is. Mert te vagy a keresztények segítsége, az erős asszony, aki a kígyó fejét megtiportad, te vagy a mindenkor segítő Szűz Mária, akiről sohasem lehetett hallani, hogy gyámolítás nélkül hagyta volna azokat akik bizalommal kérték anyai oltalmadat. Ámen

Kőröstarján, 1965. május 16.